Nedjelja,04.09.2011.g.

Već nekoliko dana odlazim na jutarnju misu u susjedni grad. Jedno novo i posebno iskustvo. Drugačiji ambijent u crkvi, drugi svećenik, više ljudi na misi, posebni osjećaj kada "bacim" pogled na sliku PRESVETOG TROJSTVA iznad oltara. Imam nekakvi osjećaj da ovime rastem i dalje u svojoj duhovnosti samo ne mogu točno spoznati što mi Gospodin želi dati za spoznati.

Kako bilo da bilo, ja sam se ovih nekoliko puta što sam bio tamo na misi, osjećam prekrasno.

No, jedan običaj nekako me ražalostio. Prvi dan i nisam na njega obratio toliko pažnju. No, već idućih nekoliko puta nisam mogao a da ne primijetim i osjetim "da mi nešto ne štima".

Govorim o svojem osobnom doživljaju toga običaja. Naime, SKORO SVI VJERNICI KOJE SAM TAMO VIDIO DA PRIMAJU HOSTIJU KOD PRIČESTI ISTU PRIMAJU U SVOJE RUKE I ONDA JU STAVLJAJU SAMI SEBI U USTA.

Ne znam zašto, ali to me nekako ražalostilo**.** **ŽIVOGA GOSPODINA PRIMITI U SVOJE**

GRIJEŠNE RUKE! ŽIVOGA GOSPODINA DIRATI SVOJIM NEČISTIM I "NEČISTIM" RUKAMA!

KADA O TOME RAZMIŠLJAM, POJAVI SE U MENI STRAH BOŽJI. IZ POŠTOVANJA PREMA ŽIVOM GOSPODINU KOJI JE RADI NAŠEG SPASENJA SIŠAO S NEBESA, UTJELOVIO SE PO DJEVICI MARIJI, ŽIVIO I RASTAO, PROPOVIJEDAO BOŽJU RIJEČ ZA NAŠE SPASENJE, BIO MUČEN I RASPET RADI TOGA I RADI NAŠEG SPASENJA, UMRO I USKRSNUO, TIME POBJEĐUJUĆI SMRT I ZLOGA, UZAŠAO NA NEBO ODAKLE ĆE JOŠ JEDANPUT DOĐI DA NAM SVIMA, ŽIVIMA I MRTVIMA SUDI.

A ZA NAŠ SPAS I ODRJEŠENJE GRIJEHA DAO NAM SE U PRILIKAMA KRUHA I VINA, KAO POSVEĆENA HOSTIJA KOJU PRIMAMO NA SVAKOJ MISI. PRIMAJUĆI NJU, PRIMAMO ŽIVOGA GOSPODINA ISUSA KRISTA U SEBE.

I radi svega toga JA JEDNOSTAVNO OSJEĆAM I PONIZNOST I NIŠTAVNOST I STRAH BOŽJI PREMA TOM KOMADIĆU HOSTIJE A ZAPRAVO PREMA ŽIVOM GOSPODINU.

I UVIJEK KLEKNEM PRED NJIM, PRED TOM HOSTIJOM.

PA TO JE ŽIVI GOSPODIN ISUS KRIST, NJEGOVO ŽIVO TIJELO! OD KUDA NAM DOSTOJNOST DA GA DODIRUJEM SVOJIM RUKAMA. GDJE SMO SI POSLIJE TOGA OPRALI RUKE!? KUDA SMO BACILI ONE MRVICE ŽIVOGA GOSPODINA KOJE SU OSTALE NA NAŠIM PRSTIMA I DLANOVIMA!? U UMIVAONIK? PALE SU NA POD? ŽIVOGA GOSPODINA SMO BACILI NA POD!? ILI U UMIVAONIK!? ILI OBRISALI U MARAMICU!?

Pa zar mi uopće i vjerujemo da je to, ta hostija i vino, koje se preko svećenikove molitve na oltaru PRETVARAJU U KRISTOVO TIJELO I KRV, STVARNO KRISTOVO TIJELO I KRV?

DA LI MI TO STVARNO VJERUJEMO ILI SMO KAO ONAJ SVEĆENIK U LUDBREGU KOJI U TO POSUMNJAO PRIJE 600 GODINA I KOJEMU JE GOSPODIN TO POKAZAO PRETVARAJUĆI MU STVARNO ONU VODU I VINO U NJEGOVOM KALEŽU U KRV!?

AKO VJERUJEMO, PA ZAR SE STVARNO SMATRAMO TOLIKO DOSTOJNIM DA TOGA ŽIVOGA GOSPODINA ISUSA KRISTA, NEPOJMLJIVOG, SVEMOGUĆEG, VJEČNOG, KOJI JE SVE I PO KOJEMU JE SVE, PRIMAMO SVOJIM RUKAMA!? GDJE NAM JE POŠTOVANJE!?

PA ZAR SE NE BOJIMO BOGA, TROJEDINOGA BOGA?! NE IZ STRAHA NEGO IZ NEDOSTOJNOSTI I NEPOŠTOVANJA I RADI SVOJE GRJEŠNOSTI I GRIJEŠNOG ŽIVOTA.

O, JADNI SMO MI LJUDI! NIŠTA NE POŠTUJEMO. NIŠTA NE VJERUJEMO.

A da si zamislimo da je ta hostija stvarno živo i krvavo tijelo našeg Gospodina, da li bi ju primili rukama? Da li bi ju uopće primili ili bi pobjegli? Kao u onom događaju u Buenos Airesu.

Ne znam. Ja nikoga ne osuđujem i priznajem svakome da ima svoj odnos s Gospodinom i svoj životni put i rast u duhovnosti i vjeri na ovom zemaljskom svijetu. No, ja sebe ne mogu zamisliti da SVOJIM RUKAMA DIRAM HOSTIJU. PA JA VJERUJEM DA JE TO ŽIVI GOSPODIN I DA ME ON, KADA UĐE U MENE KROZ TU HOSTIJU, KRIJEPI I JAČA I OSLOBAĐA OD GRIJEHA MOJEGA SVAKODNEVNOGA.

I TAKO SE PREKRASNO OSJEĆAM! SA GOSPODINOM U SEBI. JA I MOJ GOSPODIN. TU MOJE GRIJEŠNE I NEČISTE RUKE STVARNO NE TREBAJU.

O, KAKO ME TO RAŽALOSTILO! I STAT ĆEMO JEDNOG DAN SVI PRED GOSPODINA. SVJETLOST KOJU NEĆEMO MOĆI NI POGLEDATI. ISTINU KOJA ĆE NAM ODREDITI NAŠU VJEČNU PROPAST ILI VJEČNI ŽIVOT. A MI SMO GA SVOJIM NEČISTIM RUKAMA DIRALI. BOGA.

OTKUD NAM PRAVO!?

ISUSE DRAGI, GOSPODINE MOJ, BUDI MILOSRDAN PREMA SVIMA ONIMA KOJI TE NEDOSTOJNI PRIMAJU RUKAMA. OČISTI IM SRCA I UM DA MOGU SPOZNATI TVOJU BOŽANSTVENOST I SVOJU NIŠTAVNOST. OPROSTI IM GOSPODINE.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.